

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุราษฎร์ธานี เขต 1

**Factors Contribute to Verbal Aggressive Behaviors of Secondary
School Female Students under the Office of Suratthani Educational
Service Area 1**

จิราพร ไชยเชนทร์

Jiraporn Chaiyachen

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Faculty of Education, Silpakorn University

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the level of experience of being verbally punished, verbal aggressive behaviors in the family, verbal aggressive behaviors of friends, attending to media representing verbal aggressive behaviors and verbal aggressive behaviors of the secondary school female students under the office of Suratthani Educational Service Area 1, 2) to compare the verbal aggressive behaviors as classified by grade level, academic achievement, family status, family economic status and education level of mothers 3) to identify the experience of being verbally punished, verbal aggressive behaviors in the family, verbal aggressive behaviors of friends and attending to media representing verbal aggressive behaviors as predictors of verbal aggressive behaviors. Samples were 356 secondary school female students under the Office of Suratthani Education Service Area1 derived by a multi - stage random sampling technique. Instruments used were questionnaires constructed by the researcher. Data were analyzed for percentage (%), mean ($\bar{x}$),

standard deviation (S.D.), One – Way ANOVA and the Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results found that:

1. Experience of being verbally punished, verbal aggressive behaviors in the family, verbal aggressive behaviors of friends, attending to media representing verbal aggressive behaviors and verbal aggressive behaviors of female students were at the middle level.

2. The verbal aggressive behaviors of female students of different family status were statistically different at a level of .05. However, when they were classified by grade level, academic achievement, family economic status and education level of mother, there were no significant different.

3. Verbal aggressive behaviors in the family, attending to media representing verbal aggressive behaviors predicted the verbal aggressive behaviors of female students at a percentage of 73.7, with a statistical significant level of .001.

Key words: Verbal aggressive behaviors of female students, Experience of being verbally punished, Verbal aggressive behaviors in the family, Verbal aggressive behaviors of friends, Attending to media representing verbal aggressive behaviors

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้น ที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงจำแนกตาม ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา 3) ประสบการณ์การถูก

หลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจาของนักเรียนหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 1 จำนวน 356 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One- Way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อจำแนกตาม ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา ไม่พบความแตกต่าง

3. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คำสำคัญ: พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

บทนำ

สังคมไทยปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมถึงสภาพแวดล้อม และก่อให้เกิดปัญหามากมายแก่เยาวชนที่เป็นวัยรุ่น โดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษา เช่น การทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย การแสดงกิริยาลบหลู่ การใช้ถ้อยคำที่รุนแรง ข่มขู่ ต่ำหุนตีเตียน กล่าวโทษผู้อื่น และการใช้ภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่นและมีแนวโน้มทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับที่ Caven และ Ferdinand กล่าวว่าการก้าวร้าวจะเป็นพฤติกรรมที่พบมากที่สุดที่วัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไปจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากระยะดังกล่าวเป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและขบวนการรู้คิดต่าง ๆ ที่อาจกระตุ้นให้บิดามารดาและสังคมคาดหวังในตัวเด็กวัยนี้มากจนเด็กปรับตัวไม่ทัน ก่อให้เกิดปัญหาทางจิตใจ เกิดความขัดแย้ง จึงเป็นสาเหตุของความก้าวร้าวได้ ปัญหาความก้าวร้าวในวัยรุ่นจึงถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ (Caven and Ferdinand 1975; อรณลิน ไชยวสุ 2547: 2) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของวัยรุ่นเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาในลักษณะของการใช้วาจาหยาบคาย นำข้อบกพร่องของผู้อื่นมาวิจารณ์เป็นเรื่องขบขัน ใช้คำพูดข่มขู่ เยาะเย้ย ถากถาง ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้วัยรุ่นได้มีการแสดงออกให้เห็นอยู่ทั่วไป โดยให้ความเห็นว่าเป็นเพียงการพูดเพื่อบ่งบอกว่าไม่ชอบ ไม่พอใจ ระบายอารมณ์ ระบายความเครียด ซึ่งอาจมีผลทำร้ายจิตใจบุคคลที่ถูกก้าวร้าวได้ เมื่อเปรียบเทียบกับธรรมชาติของวัยรุ่นแล้ว พบว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ซึ่งเป็นระยะสำคัญของชีวิต เป็นช่วงที่มีพัฒนาการในทุกด้าน ต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ ตลอดจนสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วัยรุ่นจึงมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและแสดงออกรุนแรงได้มากกว่าวัยอื่น ๆ มีการพัฒนาทั้งการเรียนรู้ และรับเอาสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ดังจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นแม้จะถูกกระตุ้นขึ้นมาเพียงเล็กน้อย ก็สามารถนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมที่รุนแรงได้ และสิ่งที่เข้ามากระตุ้นหรือชี้แนะและเป็นแบบอย่างในการกระทำนั้นก็คือ ตัวแบบ การเรียนรู้จากตัวแบบที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงและนำไปปฏิบัติ จะทำให้วัยรุ่นเกิดการยอมรับว่าความก้าวร้าวที่ได้รับมานั้นเป็นบรรทัดฐานของสังคม ตัวแบบถือเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อ

การเรียนรู้ของมนุษย์ทุกวัย โดยเฉพาะวัยรุ่นมีสภาวะอ่อนไหวต่อสิ่งที่เข้ามากระตุ้นหรือชี้้นำได้ง่าย ตัวแบบก็ยังมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรม เป็นการกระตุ้นให้วัยรุ่นกระทำตามแบบมากยิ่งขึ้น

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเกิดจากเหตุหลายประการด้วยกัน คือ บิดามารดาที่ใช้การลงโทษทางวาจาเป็นประจำ ย่อมเป็นแบบอย่างทางสังคมที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก เด็กจะเรียนรู้จากการแสดงออกของบิดามารดามากกว่าจากการอบรมสั่งสอนได้ และการเลี้ยงดูที่เข้มงวดและใช้การลงโทษ เด็กจะมีแนวโน้มของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวเกิดขึ้น เนื่องจากการเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมเหล่านั้นจากบิดามารดา การลงโทษทางวาจาเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บิดามารดาส่วนใหญ่ใช้ในการอบรมเลี้ยงดู ถึงแม้การลงโทษทางวาจาจะก่อให้เกิดความเจ็บปวดทางจิตใจก็ตาม การที่บิดามารดาลงโทษบุตรทางวาจา เมื่อโตขึ้นจะเป็นเด็กก้าวร้าว มีปัญหา เพราะสิ่งเหล่านั้นจะฝังแน่นในใจเด็กและปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก และแม่เพียง 1 ครั้งใน 10 ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรที่ก้าวร้าวรุนแรงก็เพียงพอที่จะทำให้เด็กเป็นคนก้าวร้าวมีนิสัยอันธพาลได้ อีกทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้เช่นกัน เนื่องจากการรับรู้และเรียนรู้พฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่แสดงออกมาให้เด็กวัยรุ่นได้พบเจอในชีวิตประจำวัน เช่น พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ระหว่างพี่น้องหรือสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวก็จะทำให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้และมองว่าพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเหล่านี้เป็นเรื่องปกติที่แต่ละครอบครัวใช้ปฏิบัติต่อกัน สอดคล้องกับการศึกษาของประภัสสร ชโลธร (2550: 85) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่า ถ้าครอบครัวของเด็กนักเรียนมีการก้าวร้าวรุนแรงในครอบครัวมาก จะทำให้เด็กนักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงมากขึ้นด้วย เด็กวัยรุ่นที่เห็นพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่ชอบใช้ความก้าวร้าวทางวาจาในการแก้ปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการด่าทอ การใช้คำหยาบคายต่อกันในครอบครัว มีแนวโน้มที่เด็กจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านี้มากขึ้นด้วย เนื่องจากเด็กวัยรุ่นได้ซึมซับพฤติกรรมก้าวร้าวจากบุคคลในครอบครัว เมื่อโตขึ้นจะเป็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นบุคคลที่ยอมรับความก้าวร้าวรุนแรงและรับรู้ว่าเป็นเรื่องธรรมดา รวมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อน เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งของการมี

พฤติกรรมที่ก้าวร้าวของวัยรุ่น คือ การได้รับอิทธิพลจากเพื่อน การชักจูงของเพื่อน พบว่าวัยรุ่นในช่วงนี้ เพื่อนมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบทางพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างสูง จากการสำรวจของ อ่าพล จินดาวัฒนะ (2549) ที่ศึกษาสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนไทยกับการใช้เวลาหลังเลิกเรียน ระดับมัธยมศึกษา พบว่า กิจกรรมในช่วงเย็นถึงค่ำหลังเลิกเรียนที่เยาวชนทำมาก คือ การพูดคุยกับเพื่อนฝูง ส่วนบุคคลที่เยาวชนใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุด คือ อยู่กับเพื่อน ผลการสำรวจนี้ชี้ให้เห็นว่าเพื่อนเป็นบุคคลที่วัยรุ่นให้ความสำคัญและอยู่ด้วยมาก ทำให้วัยรุ่นได้ใกล้ชิดและซึมซับกับการอยู่ร่วมกัน ซึ่งส่วนนี้อาจทำให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้ในการใช้วาจาในการสื่อสารพูดคุยในคำต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ทำให้เกิดการเลียนแบบที่ก้าวร้าวของวัยรุ่นมากขึ้น นอกจากนี้ สื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีความน่าสนใจ เพราะการนำเสนอเรื่องราวที่มีความก้าวร้าวแฝงอยู่ตลอดเวลา ส่งผลโดยตรงต่อการรับรู้ของเด็ก กว่าเด็กจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ มักพบกับเรื่องที่มีความก้าวร้าวจนเกิดเป็นความเคยชินและค่อย ๆ ซึมซับจนมองเห็นความก้าวร้าวเป็นเรื่องปกติในที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ บารอน และ ไบรน์ (Baron and Byrne 1977: เพชรชมพู เทพพิพิธ 2533: 30) พบว่า เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูง แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กที่ได้ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระไม่ก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูง แสดงความก้าวร้าวหลังดูภาพยนตร์มากกว่าก่อนดูภาพยนตร์ จะเห็นได้ว่าเด็กวัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากสื่อเป็นอย่างมาก และจากงานวิจัยของล้ำค่า โพธิ์กระจำจ (2534) พบว่า เด็กอาศัยความรู้จากสื่อในการวางตัว รองจากบิดามารดาและเพื่อน แสดงให้เห็นว่าสื่อเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เด็กสามารถจดจำพฤติกรรมจากตัวแบบเป็นแบบอย่างและมีอิทธิพลต่อแนวทางในการวางตัวของเด็กในสังคม ตัวแบบที่อยู่ในสื่อแต่ละประเภทนั้นจะเป็นตัวแบบของการกระทำที่น่าดึงดูดใจ และหากตัวแบบเป็นบุคคลที่วัยรุ่นนิยมชมชอบตลอดจนมีความใกล้เคียงกับวัยรุ่นแล้ว สื่อต่างๆ เหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการกระทำของวัยรุ่นมากขึ้น รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการเลียนแบบ และจูงใจให้เกิดการกระทำตามตัวแบบในสื่อเหล่านั้น

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการพัฒนาและขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก เปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมมากขึ้นอย่างชัดเจน สภาพที่อยู่อาศัยในเขตเมืองค่อนข้างแออัด ต้องมีการปรับตัวมากขึ้น ส่งผลต่อความเสื่อมโทรมด้านสุขภาพจิตตาม

ไปด้วย และก่อให้เกิดความเครียดขึ้นในครอบครัว จากการศึกษาของสุเมธ ฉายศิริกุล (2543) ได้ศึกษาภาวะสุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านโพหวาย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวมีการทะเลาะกัน พุดจา ก้าวร้าวรุนแรงทำให้มีการขัดแย้งกันบ่อย ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ของเด็กเช่นกัน และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายปกครอง อาจารย์แนะแนว และสารวัตร นักเรียนในเรื่องของพฤติกรรมของนักเรียน โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีธานี ทั้ง 3 เขต พบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม คือ แสดงกิริยาวาจา ไม่สุภาพ ก้าวร้าว โดยข้อมูลมาจากคะแนนความประพฤติคนละ 100 คะแนนที่โรงเรียนมีให้นักเรียน หากนักเรียนประพฤติปฏิบัติผิดกฎ หรือมีพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมก็ จะถูกตัดคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และจากรายงานการสรุปทะเบียนนักเรียนแต่ละคน ของโรงเรียน พบว่า นักเรียนจะถูกตัดคะแนนในส่วนของกรพุดจាក้าวร้าว ไม่สุภาพ คิดเป็น ร้อยละ 25 ของนักเรียนแต่ละคน โดยกลุ่มที่ถูกตัดคะแนนมากที่สุด คือ กลุ่มนักเรียนที่อยู่ใน ช่วงชั้นที่ 3 มีสถิติถูกตัดคะแนนในส่วนนี้เพิ่มขึ้นทุกปี และโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีธานีเขต 1 มีสถิติของการก้าวร้าวทางวาจาสูง จากการบูรณาการ เอกสารและวรรณกรรมต่าง ๆ พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของวัยรุ่นเกิดขึ้นเพราะมี เหตุและปัจจัยหลายประการ โดยเริ่มต้นตั้งแต่ในครอบครัวรวมถึงการอบรมเลี้ยงดู เพื่อนที่ คบหาและสื่อที่ชื่นชอบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อน สนิท และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงในจังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือไม่ ผลการศึกษา สามารถใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหา ไม่ให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรง มากขึ้น

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์อยู่ 3 ประการ ประการแรก เพื่อศึกษาระดับ ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรม ก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนใน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีธานีเขต 1 ประการที่สอง เพื่อเปรียบเทียบ

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา หรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา และประการสุดท้าย เพื่อศึกษาประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

ในการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะบังเกิดผลต่อไปนี้ คือ 1) ทราบระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 2) ทราบปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานีเขต 1 และ 3) ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหา ไม่ให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรงมากขึ้น

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยประชากรในการวิจัย เป็นนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1 จำนวน 5,615 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 356 คน ได้มาโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของยามาเน่ เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ตามสัดส่วนของโรงเรียนและระดับชั้น โดยสุ่มโรงเรียนที่จะศึกษาใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม จากนั้นคำนวณหาสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างและสุ่มนักเรียนโดยวิธีการแบบแบ่งชั้น โดยการจับฉลากรายชื่อนักเรียนหญิงในระดับชั้นต่าง ๆ จากโรงเรียนดังกล่าวตามสัดส่วนและทำการเก็บข้อมูลแบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบ่งเป็น 6 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลเป็นแบบสอบถามในลักษณะเลือกตอบ ประกอบด้วย ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจ

ของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา ส่วนที่ 2 แบบสอบถามประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางวาจา ส่วนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว ส่วนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และส่วนที่ 6 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ซึ่งแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ถึงส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นข้อคำถามเลือกตอบลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales) 5 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้ 1) วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ 2) วิเคราะห์ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง โดยใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ Scheffe' 4) วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression)

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ศึกษายู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00 มีสภาพครอบครัว บิดามารดาอยู่ด้วยกัน เศรษฐกิจของครอบครัว รายได้เพียงพอใช้จ่าย มีเหลือเก็บ และมีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา คือ ระดับประถมศึกษา

ในส่วนการวิเคราะห์ระดับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา พบว่า ประสบการณ์การถูกล่วงโทษ ทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าว

ทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง อยู่ในระดับปานกลาง

การเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 พบว่านักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน

ส่วนการวิเคราะห์ตัวแปร ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นตัวทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น จากผลการศึกษาได้ข้อสรุปตั้งที่กล่าวไว้ข้างต้น อันเป็นข้อค้นพบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยชิ้นนี้ได้ตรง

อภิปรายผล

การศึกษาระดับประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

การศึกษาประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมองการลงโทษทางวาจาของบิดามารดา เป็นการลงโทษที่ทำ

ให้เกิดความก้าวร้าว แต่ขณะเดียวกันก็มองว่าพฤติกรรมการลงโทษทางวาจาของบิดามารดา เป็นเรื่องปกติที่ใช้ลงโทษบุตร เมื่อบุตรแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมาก็ต้องมีการลงโทษให้ทราบบ้าง โดยเห็นว่าการลงโทษเป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นการแก้ปัญหาหรือทางออกของบิดามารดาที่สื่อออกมาเมื่อบุตรมีพฤติกรรม หรือกระทำการที่ขัดต่อข้อตกลงบางอย่างของครอบครัว และการที่บิดามารดามีการดุตำ ต่อว่าบุตรนั้นถือว่าเป็นการอบรมสั่งสอนตามหน้าที่ของบิดามารดามากกว่าจะมองไปในเรื่องของกรก้าวร้าวของบิดามารดาแต่ฝ่ายเดียว แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษจะเป็นการกระทำเพื่อยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็ก แต่ผลการลงโทษดังกล่าวจะทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่า รู้สึกหมดหวัง ยิ่งถ้าลักษณะการลงโทษด้วยวาจាក้าวร้าว เช่น การดุ ตำ จะทำให้เด็กเคยชินกับการถูกดุ ตำ ที่เจ็บปวดใจ ทำให้เด็กเป็นคนก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กยังสามารถเรียนรู้ภาษาที่ไม่ดี และยังสามารถจดจำพฤติกรรมต่างๆ ไปอีกด้วย ถึงแม้ว่าการลงโทษนั้นจะทำให้ไปเพราะความรัก ความหวังดีก็ตาม สอดคล้องกับ ภัสราวดี สังข์เทพ (2542: 76) ที่ศึกษาพบว่าบิดามารดา จะใช้วิธีการอบรมสั่งสอนบุตรแบบการลงโทษเมื่อจำเป็น โดยการดุตำ และขอบอกคำสั่ง ซึ่งการลงโทษเช่นนี้ก็มีจุดประสงค์ให้เด็กเป็นคนดี และอาจมองว่าเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง แต่ในทางปฏิบัติก็ใช้ได้ผลกับการหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของบุตร อย่างไรก็ตามการลงโทษก็เป็น การอบรมสั่งสอนตามหน้าที่ของทุกครอบครัวในสังคมไทยตามปกติอยู่แล้ว ซึ่งการที่บิดามารดาอบรมสั่งสอนบุตรด้วยวิธีดุตำ ว่ากล่าว ก็จะทำให้ไปด้วยความรัก และความหวังดี เพื่อให้เด็กหลายจำ มากกว่าจะลงโทษด้วยการระบายอารมณ์โกรธให้รับรู้ เพราะการที่เด็กรับรู้ว่าเป็นการลงโทษขณะมีอารมณ์จะทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ และไม่สามารถควบคุมให้หยุดได้จะทำให้เกิดความก้าวร้าวมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันหากมีการควบคุมอารมณ์ คำพูดที่ดีในการลงโทษ เพื่อให้บุตรมีความประพฤติที่ดี ไม่แสดงออกในรูปของพฤติกรรมก้าวร้าวก็จะไม่เกิดการลงโทษที่ก้าวร้าวรุนแรงเกินควรได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา อยู่ในระดับปานกลาง

การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มองว่าปฏิสัมพันธ์หรือพฤติกรรมที่บุคคลในครอบครัวแสดงออกมาในรูปของการพูดจาในการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกันนั้น ก็มีส่วนหลอ

หลอมให้รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้เช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติภายในครอบครัวที่พูดจากัน ซึ่งทุกครอบครัวก็ต้องมีการพูดจาแบบนี้อยู่บ้าง โดยถือว่าการพูดจาก้าวร้าว ประชดประชัน ทะเลาะกัน เป็นเรื่องเล็กน้อย ที่ทุกครอบครัวพูดสื่อสารกันที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนย่อมมีความแตกต่างกัน อาจมีบ้างที่เมื่อพูดจากันไม่รู้เรื่อง หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา ก็จะพูดจาก้าวร้าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารียา นุชอนงค์ (2541) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวและระดับความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า การสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบปิดจะมีความก้าวร้าวปานกลาง และวัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบปล่อยจะมีความก้าวร้าวสูง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539: 75) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรุนแรงในครอบครัว แสดงว่าถ้าบุคคลในครอบครัวของวัยรุ่นมีอารมณ์ไม่มั่นคงจะส่งผลต่อการใช้ความก้าวร้าวต่อสมาชิกในครอบครัว จะยังทำให้วัยรุ่นรับรู้และยอมรับความก้าวร้าวในครอบครัวสูง และงานวิจัยของ ชไมพร ทวีขศรี และคณะ (2542: 82) ได้ศึกษาลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความก้าวร้าวในวัยรุ่นและเยาวชน ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะที่เพิ่มความเสี่ยงต่อความก้าวร้าว คือ ลักษณะของความก้าวร้าวในครอบครัวได้แก่ บิดามารดาดุด่า ลักษณะทางพฤติกรรมและสังคม ได้แก่ เคยพบเห็นเหตุการณ์ที่ก้าวร้าว คือ ความก้าวร้าวในครอบครัว ทำให้วัยรุ่นรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านั้นเป็นเรื่องปกติ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง

การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่านักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีการรับรู้ว่าเพื่อนสนิทมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไม่ว่าจะแสดงออกมาทางคำพูด เนื้อหาสาระหรือแม้แต่คำเสียงที่สื่อออกมาก็ตามอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะสังเกตได้ว่า เด็กในวัยนี้เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ กิริยา วาจาในการใช้สื่อสาร ซึ่งจะสื่อออกมาในคำที่แปลก หักศัพท์ ก้าวร้าว เพื่อให้เกิดเป็น

สัญลักษณ์ประจำกลุ่มเหมือน ๆ กัน โดยคำพูดก้าวร้าวเหล่านี้ เป็นคำพูดที่ได้ยินประจำในกลุ่มเพื่อนนักเรียนวัยรุ่นด้วยกัน ซึ่งนักเรียนจะคิดว่าไม่ถึงกับรุนแรงมาก แต่ในทางตรงกันข้ามก็ทำให้กระทบกระเทือนจิตใจเช่นกัน โดยพฤติกรรมเช่นนี้จะทำให้นักเรียนที่ได้ฟังเกิดเป็นความเคยชิน และจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางวาจาที่ไม่เหมาะสมได้ แต่ในขณะเดียวกันหากนักเรียนมีเพื่อนสนิทที่ไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาก็จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางวาจาที่เหมาะสม ตามที่ ผ่องพรรณ แววิเศษ(2534) ได้กล่าวถึงสาเหตุของกรทะเลาะวิวาทของนักเรียน มาจากกลุ่มเพื่อน หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่ทะเลาะวิวาท จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมตามวัย หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ทะเลาะวิวาทก็ทำให้นักเรียนเอาแบบอย่างเพื่อนได้ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีการรับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท อยู่ในระดับปานกลาง

การศึกษาความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พบว่านักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาในสื่อโทรทัศน์ที่คล้ายคลึงกันตามความชอบของแต่ละบุคคลตามที่ทราบกันดีว่าสื่อที่ได้รับความนิยมสูงสุดและสามารถเข้าถึงได้ทุกวัย ก็คือ โทรทัศน์ เพราะเป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากมีการนำเสนอในหลากหลายรูปแบบ เช่น ละคร ภาพยนตร์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้เป็นักเรียน จึงเป็นช่วงของวัยที่สนใจกับสิ่งที่นำเสนอทั้งภาพและเสียงที่ได้ยินได้ชม ผวนกับนักเรียนมีเวลาว่างในการรับชมสื่อไม่มีสิ่งใดต้องรับผิดชอบมากนักนอกจากเรื่องการเรียน ซึ่งเมื่อนักเรียนมีเวลาในการรับสื่อตามรายการโทรทัศน์ ก็จะมีการเลือกรับละคร ภาพยนตร์ที่ก้าวร้าวตามที่ตนเองต้องการได้ และเมื่อรับบ่อย ๆ หรือชมเป็นประจำก็อาจจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการซึมซับแบบอย่าง ค่อยเป็นค่อยไป จนเป็นการเลียนแบบโดยไม่รู้ตัวถึงแม้นักเรียนจะชมเพื่อความบันเทิงก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland 1997; โอพาร์ เอียมประภาส 2541: 32) ที่กล่าวว่า การกระทำผิดเกิดจากการเรียนรู้ จากการเลียนแบบสื่อต่าง ๆ สิ่งที่อยู่ทอดจะมีผลกระทบต่อกรกระทำผิดของผู้ชมสื่อนั้นๆ และสื่อที่มีผลกระทบต่อกรกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นมากที่สุด คือ โทรทัศน์ เนื่องจากโทรทัศน์จะถ่ายทอดและเผยแพร่แง่มุมต่างๆ อาจมี

ผลกระทบต่อพฤติกรรมของมนุษย์มากมาย เฉลี่ยแล้วคนเราดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 30 ชั่วโมง และมีการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งผู้หญิงจะดูโทรทัศน์มาก โดยเด็กและวัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์วันละหลายๆ ชั่วโมง ดังนั้น ละคร ภาพยนตร์ ในโทรทัศน์ จึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติของวัยรุ่น ซึ่งสมปอง จันท์มานิตย์ (2535: 34 - 35) กล่าวถึง อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นว่า โทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนวัยรุ่นมากที่สุด ในวันหนึ่งๆ นักเรียนวัยรุ่น และผู้ปกครองมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการชมรายการโทรทัศน์ แสดงให้เห็นค่านิยมแบบต่างๆ แต่ในบางครั้ง ละคร ภาพยนตร์ เหล่านี้ เป็นเพียงจินตนาการของนักเรียนซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งละคร ภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทของพระเอกนางเอกที่เด่นชัด เช่น พระเอกต้องเป็นผู้นำ บางครั้งก็สุภาพ บางครั้งก็ก้าวร้าวแล้วแต่บทบาท แต่สิ่งที่สำคัญคือตัวละครเหล่านี้จะต้องเป็นคนมีเสน่ห์เป็นที่หมายปองของคนส่วนมาก จึงทำให้เกิดความสนใจเลียนแบบ มีผลต่อจิตใจของวัยรุ่นได้ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา อยู่ในระดับปานกลาง

การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อธิบายได้ว่า นักเรียนหญิงในช่วงวัยนี้ กำลังพัฒนาทางด้านสติปัญญาเป็นไปอย่างรวดเร็ว และพยายามเอาแบบอย่างพฤติกรรมจากบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ที่ตนเห็นว่าดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจได้มาจากประสบการณ์ของตนเองที่ได้พบเจอ หรือมาจากคนใกล้ชิดในครอบครัว เพื่อนรอบข้าง สื่อละคร ภาพยนตร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่อยู่รอบตัวนักเรียนมาตั้งแต่เล็กจนโตที่ได้พบเจอ จึงมีอิทธิพลสำคัญต่อการหล่อหลอมทางด้านอารมณ์ จิตใจ อูปีนิสัย ทักษะคิดและพฤติกรรมของนักเรียน โดยประสบการณ์ต่าง ๆ ของเด็กจะเริ่มภายในครอบครัวเป็นแห่งแรก พฤติกรรมของเด็กที่แสดงต่อสังคมภายนอกสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของครอบครัวได้จากผลการศึกษาของนวลจันทร์ ทักษะชัยกุล (2534; กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549: 26; ประภัสสร ชโลธร 2550: 80) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวกับความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่มีความก้าวร้าวรุนแรง

ในครอบครัวแล้ว ความก้าวร้าวของวัยรุ่นจะมีความก้าวร้าวรุนแรงน้อย แต่ในทางตรงกันข้าม หากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความก้าวร้าวรุนแรงในครอบครัว ความก้าวร้าวของวัยรุ่นจะมีความก้าวร้าวรุนแรงมากขึ้นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของแบนดูรา รอส และรอส (Bandura, Ross and Ross 1961: นฤมล สิริพันธ์ 2532: 38) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กหญิง โดยให้ผู้รับการทดลองครึ่งหนึ่งดูตัวแบบที่ก้าวร้าว อีกครึ่งหนึ่งดูตัวแบบไม่ก้าวร้าว ผลการทดลองพบว่า เด็กหญิงที่ดูตัวแบบก้าวร้าวจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวด้วย และการวิจัยครั้งนี้ พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของบุคคลในครอบครัวของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ดังนั้น พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวาชูราษฎร์ธานี เขต 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จึงอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

การเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อภิปรายผล ได้ดังนี้

นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวาชูราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่านักเรียนหญิงศึกษาอยู่ในระดับชั้นที่ใกล้เคียงกัน มีอายุประมาณ 13 – 15 ปี โดยมีอายุที่ห่างกันเพียง 1 – 2 ปี ซึ่งเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเริ่มเข้าวัยรุ่น จึงมีพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ที่เป็นไปในลักษณะแบบเดียวกัน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละระดับชั้น จะพบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกระดับชั้นมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงทุกระดับชั้นห่างกันเพียงเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้จากผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่าง

นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวาชูราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่า เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ความสนใจ เป็นไปในลักษณะแบบเดียวกัน จึงทำให้เด็กในวัยนี้มีระดับสติปัญญาอยู่ในระดับใกล้เคียง ซึ่งจะสังเกต

ได้จากค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จะอยู่ในระดับที่ไม่ต่างกันมาก และอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเมื่อนักเรียนแต่ละกลุ่มเรียนไม่รู้เรื่อง จึงเกิดการเบียดเบียนที่จะเรียน ชอบที่จะจับกลุ่มพูดคุยกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มประเภทเดียวกันมากกว่าสนใจเรื่องการเรียนรู้ จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับ แชมเบอร์ และวิลสัน (Chamber and Wilson 1971 : 911 – 917; สมพร สุทัศน์ีย์ 2530: 40) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมการช่วยเหลือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยเหตุนี้จากผลการศึกษาก็ไม่พบความแตกต่าง

นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน อธิบายได้ว่า ในสภาพครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ จะมีบุคคลที่ดูแลเด็กได้ไม่เต็มที่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอยู่กับบิดามารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงอย่างเดียวทำให้มีภาวะเครียดที่จะต้องเลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง จึงทำให้การดูแลเอาใจใส่ไม่ดีเท่าที่ควรกับครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่พร้อมหน้า หรืออาจจะต้องอยู่ในการเลี้ยงดูของคุณน้าคุณอา คุณย่าคุณยาย จึงได้รับความรัก ความดูแลเอาใจใส่ไม่ดีเท่าที่ควรอยู่ในครอบครัวที่สมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฮิร์ส และคณะ (Hurst et al. 1984; สมพร สุทัศน์ีย์ 2530: 44) ที่ศึกษาการแยกกันอยู่ และการอยู่รวมกันของบิดามารดาเด็กก้าวร้าว และเด็กไม่ก้าวร้าว พบว่า เด็กที่ก้าวร้าวจะเป็นเด็กที่บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาจะมีความรู้สึกทางบวกต่อเด็กน้อยกว่าบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน ทำให้เด็กก้าวร้าว เพราะรู้สึกว่าตนถูกทอดทิ้ง ส่วนงานวิจัยของ สเลเตอร์ และฮาร์เบอร์ (Slater and Harber 1984; นิภารัตน์ จำสมบูรณ์ 2540: 18) ได้ศึกษาภูมิหลังทางครอบครัว อันได้แก่ ครอบครัวที่สมบูรณ์กับครอบครัวแตกแยก พบว่า เด็กในครอบครัวแตกแยกมีความขัดแย้งในจิตใจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ วิตกกังวล และมีความรู้สึกควบคุมตนเองไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในครอบครัวลักษณะนี้ มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้ง่าย ทั้งนี้

เนื่องมาจาก เด็กต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ผิดปกติ มีบิดามารดาดู
เข้มงวด ชอบตำหนิ เปรียบเทียบ เหยียดหยาม ซ้ำเติม ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้เด็กมี
พฤติกรรมก้าวร้าว

นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี
เขต 1 ที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน อธิบาย
ได้ว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่มีสภาพเศรษฐกิจอยู่ในระดับที่ดี
นั่นก็คือ มีรายได้เพียงพอใช้จ่ายและมีเหลือเก็บ และเป็นที่ยอมรับกันว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานี
เป็นจังหวัดที่มีการประกอบอาชีพเกษตร (สวนยางพารา, สวนปาล์ม น้ำมัน) เป็นหลัก ถือว่า
เป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้ให้กับประชากรเป็นจำนวนมาก ถึงแม้ว่าครอบครัวจะมีอาชีพรับ
ราชการ ค่าขาย แต่ก็จะมีสวนยางพารา สวนปาล์ม น้ำมันควบคู่ไปด้วย ซึ่งจะมีรายได้เฉลี่ย
ต่อคนต่อปีไม่ต่ำกว่า 23,000 บาท (สรุปข้อมูลความจำเป็นพื้นฐานของครัวเรือน ปี 2552)
จึงทำให้แต่ละครอบครัวมีสภาพเศรษฐกิจที่ดีและมั่นคง เมื่อต้องการอะไรก็สามารถให้สิ่งนั้น
ได้โดยไม่ต้องดิ้นรนในการหารายได้มากนัก และสิ่งนี้ก็มีส่วนทำให้ครอบครัวมีความใกล้ชิด
สนิทสนมมีเวลาให้กับบุตรมากขึ้น เป็นการเพิ่มความรักความเข้าใจต่อกันมากขึ้น จึงทำให้
นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี
เขต 1 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาต่างกัน
มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่า ในสภาพสังคมปัจจุบันมีแหล่ง
ความรู้ที่มารดาสามารถแสวงหาได้ด้วยตนเองและสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ต่างๆ ได้ง่าย
เช่น การเผยแพร่ความรู้ทางโทรทัศน์ ทางสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ในเรื่องของการใช้วาจา หรือ
วิธีการพูดจาอย่างไรเพื่อให้เข้าใจถึงตัวบุตรที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อจะไม่ให้เกิดเป็นปัญหาที่
ต้องทะเลาะกัน โดยที่มารดาไม่ว่าจะจบการศึกษาในระดับใดก็ตาม สามารถจะแสวงหา
ความรู้เกี่ยวกับบุตรวัยรุ่น วิธีการดูแลการพูดจาที่จะเข้าถึงจิตใจ จากแหล่งความรู้ต่างๆนี้ได้
ซึ่งความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตลอดจนความรู้ที่ได้จากการเผยแพร่ข้อมูล
ข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ จะช่วยให้มารดาเข้าใจที่จะพูดสื่อสารให้เข้าถึงจิตใจ ความต้องการ
และวิธีการตอบสนองต่อความต้องการของบุตรได้ แต่อาจมีบ้างที่เมื่อบุตรไม่เชื่อฟังมารดา
หรือผู้ที่เลี้ยงดูจะต้องมีการอบรมสั่งสอน ซึ่งต้องมีคำพูดที่ไม่เหมาะสมออกมา มีการดูว่า

หรือมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาในรูปแบบต่างๆ บ้าง เพื่อให้บุตรทำตาม แต่ก็มีการชี้แนะร่วมด้วย เพื่อไม่让他เกิดความคับข้องใจ และเมื่อมองถึงสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ก็พบว่า มีเศรษฐกิจที่ดี รายได้เพียงพอใช้จ่ายและมีเหลือเก็บ จึงไม่มีภาวะเครียดจากการต้องดิ้นรนเรื่องรายรับรายจ่าย ทำให้มีเวลาในการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ได้ เพื่อใช้อบรมบุตร จึงมีผลทำให้มารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมไม่ต่างกัน มีผลทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 อภิปรายผลได้ดังนี้

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ร้อยละ 66.1 จากผลการศึกษสามารถอธิบายได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์กันทางบวก แสดงว่า บุคคลในครอบครัวของนักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามาก จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลในครอบครัวของนักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจายในครอบครัวน้อย ก็ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาในครอบครัวน้อยเช่นกัน เพราะหากนักเรียนเห็นพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัวที่ชอบใช้วาจาก้าวร้าวในการพูดสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา หรือใช้วาจาตำหนิในการแก้ปัญหา ก็มีแนวโน้มอย่างมากที่นักเรียนจะนำไปใช้กับบุคคลอื่น ๆ เพราะเด็กในวัยนี้จะเรียนรู้ ซึมซับพฤติกรรมทางวาจาที่บุคคลในครอบครัวใช้สื่อสารกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่เติบโตในสภาพครอบครัวที่ได้พบเจอกับสมาชิกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามาตั้งแต่เล็กจนโต จะยิ่งทำให้เด็กรับรู้จากก้าวร้าวเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาและอาจจะเรียนรู้ว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนควรใช้พูดสื่อสารกัน และสิ่งเหล่านี้ก็จะทำให้เด็กกลายเป็นคนที่ยอมรับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และจากผลการศึกษาของแบนดูรา รอส และรอส (Bandura, Ross, and Ross 1961; นฤมล สิริพันธ์ 2532: 38). ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าว

ของเด็กหญิง โดยให้ผู้รับการทดลองครึ่งหนึ่งดูตัวแบบที่ก้าวร้าว อีกครึ่งหนึ่งดูตัวแบบไม่ก้าวร้าว ผลพบว่า เด็กหญิงที่ดูตัวแบบก้าวร้าวจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. (2534; กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549: 26; ประภัสสร ชโลธร 2550: 85). ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดา และสมาชิกในครอบครัวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวในครอบครัว ก็จะทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในครอบครัวแล้ว พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นก็จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงด้วยเช่นกัน

ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.6 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักเรียนที่มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูง จะทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นไปด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม หากนักเรียนมีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาน้อย ก็จะทำให้นักเรียนมีการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาลดลงด้วยเช่นกัน ทั้งนี้อธิบายได้ว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ดึงดูดความสนใจเด็กได้ดีเพราะให้ทั้งภาพและเสียง จึงมีอิทธิพลที่จะติดฝังในความรู้สึกนึกคิด การที่เด็กดูโทรทัศน์ทุกวันภาพและเสียงต่างๆ ที่เสนอออกมาจะค่อยๆ ซึมซับเข้าไปกลายเป็นทัศนคติ ค่านิยมและความเชื่อในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประไพรัตน์ วีระพงศ์เศรษฐ์ (2542) ที่พบว่า ลักษณะต่างๆ ของพฤติกรรมก้าวร้าวที่ปรากฏในรายการละครและภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ มีปริมาณคิดเป็นร้อยละ 6.1 ของเวลาแพร่ภาพรายการประเภทละครและภาพยนตร์ทั้งหมด มีความถี่ในการปรากฏพฤติกรรมก้าวร้าว เฉลี่ย 1 ครั้ง ทุกๆ 2.3 นาที และปรากฏสม่ำเสมอทั้งวันโดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาพบได้บ่อยครั้ง จะเห็นได้ว่า สื่อสามารถกระตุ้นเร้าให้ผู้รับเกิดความตื่นเต้น ฟังพอใจและสนุกสนานได้ในระดับสูงแล้ว ยังดึงดูดให้บุคคลเปิดรับสื่อก้าวร้าว

เหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง และการเปิดรับสื่อในปริมาณมาก ก็มีโอกาสในการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น บางครั้งการได้ชมสื่อเพียงครั้งเดียวก็อาจเพิ่มความก้าวร้าวได้ วัยรุ่นที่ได้ชมรายการที่แสดงความก้าวร้าวรุนแรงเหมือนจริงบ่อย ๆ หรือไม่เคยถูกลงโทษจะมีโอกาสที่จะเลียนแบบสิ่งที่ได้ดูมากขึ้น โดยผลของการรับชมสื่อต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นอาจจะมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทันที หรือค่อย ๆ ปรากฏภายหลัง ดังนั้นการรับชมสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสามารถขัดเกลาความเป็นตัวตนของวัยรุ่นตั้งแต่วัยเด็กจนโต เปรียบเสมือนการบ่มเพาะ ลักษณะนิสัย ทักษะคิดและพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งในทางบวกและทางลบแก่เด็กวัยรุ่นได้ ซึ่งวัยรุ่นที่ได้เสพสื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงต่อกันอย่างต่อเนื่อง อาจทำให้วัยรุ่นมองความก้าวร้าวที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของบาร์อน และ ไบรน์ (Baron and Byrne 1977; เพชรชมพู เทพพิพิธ 2533: 30) ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูง แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระไม่ก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูง แสดงความก้าวร้าวหลังดูภาพยนตร์มากกว่าก่อนดูภาพยนตร์

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 แสดงว่า วัยรุ่นเห็นพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวที่ชอบสื่อสารด้วยวาจาก้าวร้าว และใช้วาจาก้าวร้าวในการแก้ปัญหา มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเด็กไม่ควรให้รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว เพราะเด็กจะซึมซับพฤติกรรมเหล่านั้น เมื่อโตขึ้นจะกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และยอมรับการแก้ปัญหาด้วยวาจาที่ก้าวร้าว ดังนั้นสถาบันครอบครัวควรตระหนักถึงกระบวนการบ่มเลี้ยงดูเด็กด้วยวาจาที่เหมาะสม ด้วยความรักและความเข้าใจ ใช้เหตุผลและรับฟังความคิดเห็นของเด็กไม่สื่อสารด้วยวาจาก้าวร้าว และตระหนักในผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าใจผิดของการใช้วาจาก้าวร้าว ในขณะที่เด็กกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในการเสริมสร้างความเข้มแข็งในครอบครัว ควรมีการรณรงค์ให้สมาชิกในครอบครัวตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทของตนในการเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กทุกคนในครอบครัว เพื่อหล่อหลอมให้เด็ก

เติบโตโดยปราศจากความก้าวร้าวทางวาจาในครอบครัว เพราะหากบุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมทางวาจาที่เหมาะสมก็จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 แสดงว่าเมื่อวัยรุ่นมีความสนใจในการชมสื่อที่ก้าวร้าวทางวาจามาก มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นด้วย เนื่องจากละคร ภาพยนตร์ ต่างมีบทบาทเกี่ยวข้องกับชีวิตและความรู้สึกของวัยรุ่น เพราะไม่เพียงแต่ให้ความบันเทิง แต่ยังมีลักษณะกระตุ้นพฤติกรรมก้าวร้าว ทศนคติและค่านิยมที่ไม่เหมาะสม ดังนั้น บิดามารดาควรให้การสอดส่องดูแลเข้มงวดในเรื่องการเลือกชมละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และระยะเวลาในการชมให้เหมาะสมและคอยให้คำชี้แนะเกี่ยวกับสื่อที่นำเสนอในถ้อยคำหรือประโยคที่ไม่เหมาะสมแก่วัย รวมทั้งอธิบายถึงเหตุและผลที่จะตามมาของการใช้วาจาที่ก้าวร้าวอยู่ตลอดเวลาหรือให้มากที่สุดเท่าที่เวลาจะอำนวย และในการจัดตั้งสื่อโทรทัศน์ควรจะต้องตั้งให้อยู่ในที่ที่เห็นได้ชัดเจน เพื่อที่บิดามารดาจะได้สามารถควบคุมระยะเวลาในการดูและเลือกรับเรื่องที่เหมาะสม ส่วนทางโรงเรียนควรมีการจัดโครงการแทรกแซงเกี่ยวกับการให้ความรู้ วิธีการเลือกรับสื่ออย่างมีวิจารณญาณ ไม่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และเพื่อให้เด็กนักเรียนได้รู้จักแยกแยะการใช้วาจาหรือประโยคของสื่ออย่างไรควรเอาแบบอย่าง และหน่วยงานของรัฐควรมีบทบาทในการควบคุมเนื้อหาในเรื่องการใช้วาจาหรือประโยคที่นำเสนอทางสื่อโทรทัศน์ในการเสนอเนื้อหาของละคร ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นชายชินกับความก้าวร้าวทางวาจา เพื่อลดการเรียนรู้วาจาที่ก้าวร้าวอันจะส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนต่อไป

3. จากผลการวิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของสภาพครอบครัว พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ดังนั้นในกลุ่มนักเรียนที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ บุคคลในครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็ก ควรมีการจัดการกับอารมณ์ของตนเองให้ถูกต้องเหมาะสมไม่เกิดภาวะของความเครียด ซึ่งจะนำไปสู่การสื่อสารออกมาของคำที่ก้าวร้าวในการอบรมเลี้ยงดู และโรงเรียน ควรมีการจัดโครงการแทรกแซงเพื่อเสริมสร้างกิจกรรมที่มีการใช้วาจาที่ถูกต้องเหมาะสมในการสื่อสารหรือสนทนา

กับครอบครัวเฉพาะกลุ่มเด็กที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ เช่น การพูดได้ว่าที่การแข่งขันพูดสื่อสารในที่สาธารณะ เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีการใช้วาจาที่เหมาะสมและภาคภูมิใจในการเข้าแข่งขันลดภาวะของการแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ เช่น นักเรียนสายอาชีพ นักเรียนที่เรียนอยู่ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ในสถานพินิจหรือสถานสงเคราะห์ และควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่อาจมีผลในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับนักเรียน สภาพแวดล้อมทางสังคมของนักเรียนและควรรีบบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ศึกษาตามปกติกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานพินิจหรือสถานสงเคราะห์

กิตติกรรมประกาศ

ความสำเร็จของวิทยานิพนธ์นี้เป็นผลจากความกรุณาจากท่าน รองศาสตราจารย์ ลิขิต กาญจนภรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษา ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข อาจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น และผู้ทรงคุณวุฒิ รองศาสตราจารย์ นันทิกา แย้มสรวล ที่กรุณาให้คำปรึกษา ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่อง พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งส่งผลให้งานวิจัยฉบับนี้ มีความสมบูรณ์และมีคุณค่า นอกจากนี้ ครูอาจารย์ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ทุกท่านยังกรุณาให้ความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย อีกทั้งครอบครัวไชยเชนทร์ที่ได้สนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

ชไมพร ทวีชศรี และคณะ. (2542). **ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความก้าวร้าวในวัยรุ่นและเยาวชน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเวชศาสตร์ชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- นฤมล สิริพันธ์. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลำดับการเกิด เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภารัตน์ ฉ่ำสมบุรณ์. (2540). ความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนมัธยม ศึกษาตอนปลาย กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประไพรัตน์ วีระพงศ์เศรษฐ์. (2542). พฤติกรรมก้าวร้าวในรายการประเภทละครและภาพยนตร์ทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประภัทรสร ชโลธร. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ผ่องพรรณ แฉววิเศษ. (2534). ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (2539). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: เอสแอนด์ จีกราฟฟิค.
- เพชรชมพู เทพพิพิธ. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างความชอบหนังสือการ์ตูน รายการโทรทัศน์ และเกมคอมพิวเตอร์ กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ภัทราวดี สังข์เทพ, ร้อยตำรวจเอกหญิง. (2542). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ล้ำค่า โพธิ์กระจ่าง. (2534). การใช้และความพึงพอใจจากสื่อของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.
- สมปอง จันท์มานิตย์. (2536). อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่น. วารสารแนะแนว 7(4), 34 – 35.
- สมพร สุทัศน์ีย์, หม่อมราชวงศ์. (2530). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเมธ ฉายศิริกุล และคณะ. (2543). การสำรวจภาวะสุขภาพจิตนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบ้านโพหวาย จังหวัดสุราษฎร์ธานี. สุราษฎร์ธานี: กลุ่มงานจิตเวช โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี .
- อรนลิน ไชยวสุ. (2547). พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่อ่านหนังสือการ์ตูนและเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่มีเนื้อหารุนแรง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารียา นุชอนงค์. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวกับความก้าวร้าวของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อำพล จินดาวัฒน์. (2549). เหยื่อสถิติเด็กไทยกับการใช้เวลาหลังเลิกเรียน. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2551, จาก www.thaihealth.or.th/news.php?id=346
- ไอพาร เอี่ยมประภาส. (2541). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.